

Publicerad 2013-10-26 18:23 av Isak

Medusas Dotter, Atlas och Andromeda.

Hon har ögon, fyllda till brädden av växtlighet och naturromantik,
som små dikter till världens grönska, giftiga taggar och iögonfallande designmissar.
Hennes stirrande evighet är en hyllning till vansinne och perfektion.
När hennes ögon skrattar faller verkligheten i träda, ide och vila.

Hon erövrade världen med sin kantiga och långa tunga.
Slukade ett kungadöme av fantasier och motsägelser,
skapade en trygghet att sträva efter innanför sina slemsäckars membran.
Vi förföll i vila av utmattning, när hon långsamt svalde vår existens.

Trots detta är hon ofödd. vilande i en hinna av frosseri.
I sin tids bidande befriar hon sitt näste av ögon.
Utlöser det sista kugghjulet som en gång kommer överleva oss alla.
Tills dess får hon bo i sitt fågelbo, med vår verklighet i sitt sköte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Isak med Poeter.se id #15030 innehar upphovsrätten